

เจ้าเวรเจ้ากรรม
ยธด 法
นิกรนิกร
14

สุยจยาMM 谁家MM เฝียน
ชิงอวย เปา

มาดามรัก

แนะนำตัวละคร

* หลัวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมาหนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไชยคติประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี่

บุตรชายของหลัวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุปลินัย ร่ำรวย เป็นผู้ช่วยเหลือของหลัวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี่ ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู่

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลัวเว่ยที่ถูกหลัวเว่ย หนีงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นกสีดำนกที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลัวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนกอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลัวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลี่ได้

* หลี่จิ้น

น้องสาวของหลี่จวิน มักคิดว่าตนสูงส่งกว่าผู้อื่น
มีนิสัยเอาแต่ใจตนเองอย่างมาก

* หงเจี๋ยเอ๋อร์

หญิงชุดแดงในเรือนประมุขหอปาชีว เป็นองครักษ์
ของจี้ซย่าชีว สีน้าเย็นชาดูดันอยู่เป็นนิจ

* ฟู่จื่อเงิน

คุณชายห้าสกุลฟู่ที่เป็นผู้ว่าการเมืองฉวี่เจียง
สหายคนแรกที่สนิทสนมรู้จักกันกับหลิวเว่ยที่สุด

* หลิวโม่อี้

รู้จักกับฟู่จื่อเงินเมื่อสองปีก่อน โม่อี้เป็นชื่อเล่น
ของเขา ว่ากันว่าพี่ชายเขาเป็นคนดั่งใจ

* ฝูเซิง

สาวใช้คนสนิทของจินหนานอวี่น รอบรู้ ว่องไว
มีวรยุทธ์ที่สามารถปกป้องคุ้มครองผู้เป็นนายได้

931

กลัวเว่งตนหน้าฟู้จ้อเงิน

อ้อมแขนของฟู้จ้อเงินกำลังโอบอุ้มบุรุษอ่อนแรงและเนื้อตัวเต็มไปด้วย
บาดแผล มิกล้าให้ม้าวิ่งเร็วขึ้น

ฟู้จ้อหานที่อยู่ด้านหลังประเดี๋ยวเดียวก็ไล่ตามขึ้นมา จากนั้นจึง
เอ่ยถามขึ้นตรงๆ ว่า "เขาเป็นผู้ใด"

ฟู้จ้อเงินไม่ได้ใส่ใจคำถามนี้และมุ่งไปข้างหน้าต่อ

ฟู้จ้อหานพลันไม่พอใจ บังคับม้าให้หักเลี้ยวมาขวางเพื่อหยุดม้าของ
ฟู้จ้อเงินเอาไว้แล้วถามอีกครั้ง "เขาเป็นผู้ใดกัน"

ฟู้จ้อเงินถูกบังคับให้หยุดม้า ใบหน้าจึงเคร่งขรึมจนเจียนจะชักสีหน้า
ไม่พอใจใส่อีกฝ่าย "เขาเป็นคนที่เจ้าจะต้องไม่ได้!"

"หึ" ฟู้จ้อหานหัวเราะเย้ยหยัน ไม่ได้มีสีหน้ากริ่งเกรงแต่อย่างใด

ฟู้จ้อเงินไม่ยินดีจะสิ้นเปลืองเวลา ตอนนั้นหลัวโม่อี๋เหลืออยู่เพียงครึ่งชีวิต
เท่านั้น จำต้องส่งตัวไปหาหมอ หากสายไปจะต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ เขาตั้ง

สายบังเหียนม้าให้หันไปอีกฝั่งหนึ่งโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง คิดจะอ้อมหลบ
ฟู้จื่อหานไป

ฟู้จื่อหานกลับไม่ยอมเลิกกรา เมื่อพี่ชายเคลื่อนไหวตัวเขาก็ปิดทางอีกครั้ง
ราวกับต้องกระจ่างใจในเรื่องนี้ตั้งแต่ต้นจนจบให้ได้

ฟู้จื่อเงินโกรธขึ้นมาจริงๆ แล้ว สายตาพลันคมกริบราวกับใบมีด
ทว่าฟู้จื่อหานไม่ได้เกรงกลัว ยังคงแหย่แหย้มให้เขาอย่างอวดดี เอาแต่ใจ
ไร้เหตุผล ทั้งยังกำเริบเลิບสาน

ทั้งสองคุมเชิงกันอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดฟู้จื่อหย่งที่อยู่ด้านหลังก็ไล่ตาม
มาทันและเอ่ยขึ้นว่า "วันนี้เป็นวันเกิดท่านปู่ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ควรทะเลาะกัน
ในวันนี้ จะเรื่องเล็กใหญ่ก็ดี น้องห้าเจ้ายะรันทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ไม่ได้"

เดิมทีมีฟู้จื่อหานขวางทางก็ไปข้างหน้าไม่ได้อยู่แล้ว ยามนี้ฟู้จื่อหย่ง
มาด้วย คนหนึ่งอยู่หน้าคนหนึ่งอยู่หลัง กลายเป็นฟู้จื่อเงินติดอยู่ตรงนี้
ไม่อาจเคลื่อนไหวได้

ยามนี้คนในอ้อมแขนคล้ายว่าจะตื้นขึ้นและดินรนเล็กน้อย

ฟู้จื่อเงินโอบกระชับคนในอ้อมแขนไว้ทันใด ระวังไม่ไปแตะถูกบาดแผล
ของเขาพลางเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา "ไม่เป็นไร ข้าจะพาเจ้าไปหาหมอเอง"

บุรุษอ่อนแอใบหน้าขาวซีดลิ้มตาขึ้นและเพ่งมองคนที่อยู่เหนือศีรษะตน
แต่เพราะสายตากะระยะได้ไม่ชัดจึงเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งแล้วสลบไปอีกครั้ง

ฟู้จื่อเงินไม่กล้ารั้งรออีก เขาร้องตะโกนเสียงดัง "หลีกทาง!"

ฟู้จื่อหย่งย่นคิ้ว ทว่าฟู้จื่อหานกลับยิ้มเย็น

ทั้งสองไม่ได้เคลื่อนไหว

ดวงตาของฟู้จื่อเงินปรากฏเส้นเลือดฝอยจนแดงก่ำทั้งสองข้าง จ้องมอง
คนทั้งสองนิ่งๆ ในที่สุดก็เผยยิ้มด้วยอารมณ์โกรธจัด

"ดียิ่ง ดูเหมือนพวกเจ้าจะไม่ต้องการชีวิตกันแล้ว!"

วาจานี้ของเขายังไม่ทันสิ้นเสียง เสด็จที่อยู่มิไกลก็พลันพุ่งเข้ามา
จากนั้นก็บินทะยานขึ้นสูง

ฟุจื่อเงินเพียงรู้สึกว่ามีสิ่งใดแลลผ่านไป แต่ไม่ใช่ภาพลวงตา
จากนั้นก็ได้ยินเสียงนกร้องแหวกความว่างเปล่าขึ้นมา

"ก๊ากๆ!"

เสียงที่ฟังคุ้นหูทำให้ร่างกายของเขาเหินบนอากาศไปทั้งร่าง เมื่อเงยหน้า
มองไปยังบริเวณที่นกส่งเสียงร้อง ก็เห็นเพียงนกอยู่ซิดำปลอดบินอยู่สูงลิ่ว
กระพือปีกมองคนที่อยู่เบื้องล่าง

"เงินจ?" ฟุจื่อเงินพึมพำ สีหน้าพลันเปลี่ยนไปมากโข

เจ้านกสีดำคล้ายจะได้ยินเสียงเรียกของตนจึงเชิดคอขึ้นร้องสองครั้ง
เสียงก๊ากๆ เพิ่งจะสิ้นสุดลง ไกลออกไปเงาร่างสีดำก็เข้าสู่ขอบเขตสายตาของ
ฟุจื่อเงิน

ที่แห่งนี้ความจริงแล้วใกล้กับกระโจมหน้าลานล่าสัตว์เพียงเล็กน้อย
หากจะมีเงาร่างที่ไม่ได้ขี้นมาปรากฏขึ้นก็ไม่ถือว่าแปลกประหลาดนัก ทว่า
โฉมหน้าคนผู้นี้กลับทำให้ฟุจื่อเงินตื่นตกใจเป็นการใหญ่จนข้อมือสั่นสะท้าน
เกือบจะโยนคนในอ้อมแขนออกไป

หลิวเหยเห็นฟุจื่อเงินก็ค่อนข้างประหลาดใจ แต่พอเอ่ยปากพลาญก้าวไป
ข้างหน้าก็พบว่าสีหน้าของเขาไม่ถูกต้อง อีกทั้งสถานการณ์ยังดูผิดแปลก

มองดูฟุจื่อเงินกับบุรุษที่นั่งอยู่บนม้าอีกสองคนอย่างละเอียดถี่ถ้วน
คนหนึ่งร่างกายกำยำทั้งยังสูงใหญ่ อีกคนรูปร่างผอมบาง อายุไม่มากนัก

นางไม่รู้ว่าสองคนนี้เป็นผู้ใด ทว่าพวกเขาแต่งกายหรูหรา รูปลักษณ์
ไม่ธรรมดา อีกทั้งต่างก็มีส่วคล้ายคลึงกับฟุจื่อเงิน จึงอดคาดเดาไปไม่ได้ว่า

หรือนี่จะเป็นคุณชายสกุลฟุคคนอื่น ๆ เช่นนั้นตนกำลังพบกับเหตุการณ์
โต้เถียงกันระหว่างพวกเขาพี่น้องหรือ

แม้จะกล่าวได้ว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับฟุจือเงิน ทว่าในสถานการณ์
เช่นนี้นางปรากฏตัวขึ้นในจังหวะที่ไม่เหมาะสมนัก ทั้งยังเห็นว่าในอ้อมแขน
ของฟุจือเงินคล้ายจะโอบกอดคนคนหนึ่งที่มีเลือดท่วมตัว มีหน้าซ้ำตรงแขน
ยังถูกยิงด้วยธนู

หลิวเว่ยสังหรณ์ใจว่าตนไม่ควรรุ่มร่ามในสถานการณ์เช่นนี้ จึงคิดจะ
เดินจากไป ถึงอย่างไรนางมาที่วันนี้ก็ไม่ได้เพื่อหาตัวฟุจือเงิน แต่มาหาตัว
หลิวโม่อีกต่างหาก

เมื่อครู่นี้ได้ยินเสียงร้องของเงินจู นางยังคิดว่ามันหาหลิวโม่อี
พบแล้ว นึกไม่ถึงว่าจะได้พบคนคุ้นเคยอย่างฟุจือเงินผู้นี้

นางก้าวถอยหลังไปเสียบๆ และเรียกเงินจูให้มาหาพลางกล่าวว่า
"ไปหาหลิวโม่อี ฟุจือเงินไว้พวกเราค่อยมาพบเขาทีหลัง"

นางกล่าววาวจาแล้วหันศีรษะก้าวเดินไปอีกทิศทางหนึ่ง แยกกันค้นหา
กับเงินจู

ทว่าเงินจูกลับบินอยู่บนฟ้า ส่งเสียงร้องเรียก "ก๊ากๆ!"

หลิวเว่ยพลันหันศีรษะกลับมา สีหน้าที่ปรากฏบนใบหน้าขาวหมดจด
พลันเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ

นางมองไปยังฟุจือเงิน เห็นว่าอีกฝ่ายเองก็มองมายังตนด้วยสายตา
หวาดหวั่นเหมือนคนใจผ่อ

หลิวเว่ยมองดูเงาร่างไม่ชัดเจนที่เต็มไปด้วยเลือดในอ้อมแขนของเขา
อีกครั้ง เนื่องจากอยู่ห่างไกลเกินไปจึงมองโฉมหน้าคนผู้นั้นได้ไม่แจ่มชัดนัก
แต่...

นางเดินก้าวเข้าไปที่ละก้าวๆ

ทุกการก้าวเดินของนาง ฟู่จื่อเงินมีสีหน้ายิ้มแย้มลงทุกขณะ

ฟู่จื่อหานกับฟู่จื่อหย่งเองก็พบว่าเขาดูแปลกไป จึงมองไปตามสายตา และเห็นคุณชายรูปงามหมดจดในชุดดำตัวโคร่งคนหนึ่ง

ฟู่จื่อหานจำไม่ได้ว่าคนผู้นี้เป็นใคร วันนี้ทั้งงานเลี้ยงโดยมากก็เป็นมิตรสหายที่คุ้นเคย หรือไม่ก็เป็นมิตรของมิตรสหายอีกต่อหนึ่ง ทว่าเขากลับไม่คุ้นหน้าคุณชายท่านนี้เอาเสียเลย

ทว่าฟู่จื่อหย่งผู้มีวรยุทธ์ตื่นขึ้นกับค่อนข้างประหลาดใจ จึงเอ่ยไปตรงๆ "ท่านเป็นคุณชายจากตระกูลใด ท่านมีวรยุทธ์ติดตัว อีกทั้งวรยุทธ์ที่มาก็ถือว่าไม่ใช่ธรรมดา"

คนมีวรยุทธ์มองการเดินเห็นก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายมีพื้นฐานวรยุทธ์หรือไม่

ฟู่จื่อหย่งพอมีวรยุทธ์ติดตัวอยู่บ้าง ในบรรดาพี่น้องตระกูลสูงศักดิ์ ก็ถือว่ามีวรยุทธ์ดี ดังนั้นเมื่อเห็นว่าคุณชายอีกฝั่งหนึ่งมีพื้นฐานวรยุทธ์เช่นกัน ก็พลันรู้สึกตื่นเต้น

ทว่าคำถามของเขาถูกกลืนใจไว้แล้วว่าจะไม่ได้คำตอบ

หลิวเว่ยก้าวตรงไปหาฟู่จื่อเงิน พอนางใกล้เข้ามาฟู่จื่อเงินก็รับรู้สถานการณ์มีผู้ดี เขาพลิกตัวลงจากหลังม้า ทว่าสายตากลับค่อนข้างลึกลับลึกลน

หลิวเว่ยเดินเข้ามาใกล้ก็มองเห็นว่าคนในอ้อมแขนของเขาเป็นหลิวโม่อีจริงๆ อีกทั้งยังน่าเวทนาจนทนดูไม่ได้ ลมหายใจของนางพลันหนักหน่วง ขณะเอื้อมมือออกไปคว้าข้อมือของหลิวโม่อีเพื่อตรวจชีพจรให้

ตรวจอยู่ครู่หนึ่ง นางก็รู้สึกว่ามันมือเย็นเยะเยือก เย็นเฉียบไปทั้งกาย

"ชีพจรอ่อนแรง อันตรายถึงชีวิต" พอถ้อยคำหลุดจากริมฝีปาก

นางก็ล้วงกระเป๋าใส่เข็มเงินออกมาเปิด จากนั้นจึงหยิบเข็มออกมาเล่มหนึ่ง
ฝังลงไปยังบริเวณหนึ่งบนจุดชีพจรของหัวใจมื่อเพื่อให้ชีพจรของเขามั่นคง
“ข้า...” พู่จื่อเงินเลียริมฝีปาก ลำบากยากเย็นจึงจะเอ่ยปากขึ้นได้
เขาเอ่ยเสียงค่อย “ข้าไม่ได้ตั้งใจ...”

หลิวเว่ยถาม “เป็นเพราะเจ้าหรือ”

พู่จื่อเงินหลุบศีรษะลงต่ำเป็นอย่างมาก “นับว่าใช่”

เพียงครู่เดียวก็เกิดเสียงดัง ‘เพียะ’ ครั้งหนึ่ง เขารู้สึกได้ถึงสายลม
โหมม้วนวนข้างโบหู โบหน้าปวดจนกระทั่งแทบร้อน ที่มุมปากเกิด
กลิ่นคาวเลือด

ตบคาดนี้ของหลิวเว่ยใช้กำลังภายในสามในสิบส่วน

การเคลื่อนไหวนี้ของนางผู้ใดต่างก็คาดไม่ถึง ตัวพู่จื่อเงินเองก็เช่นกัน

พู่จื่อเงินเบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อขณะมองสตรีที่อยู่ชิดใกล้
หยุดสีแดงสดตรงมุมปากของเขาแลดูสะอูดตาเป็นพิเศษ

เขาอยากถามว่าเจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ ทว่าพอเห็นดวงตาคู่ที่เจือด้วย
ความเคืองแค้นของหลิวเว่ยก็ไม่ได้เอ่ยปากขึ้น

สีหน้าของนางเย็นเยียบอย่างยิ่งและตรงเข้าไปแย่งตัวหัวใจมื่อ
ที่กำลังเจียนตายมา จากนั้นจึงแบกขึ้นว่า หันกายออกเดินไปโดยไม่แม้แต่
จะหันกลับมามอง

932

เงินจู้ ช่างน่อง!

ฟุจื่อเงินใจลอยอยู่ครู่หนึ่งก็ตามประชิดเข้าไป เขาเซ็ดโลหิตสีแดงฉาน
ข้างริมฝีปากแล้วกล่าวจากข้างกายนาง

"ข้าไม่รู้ว่าจะกลายเป็นเช่นนี้ เขาควรจะอยู่ในห้องขัง ถูกลงโทษ
ประหารชีวิตหลังจากนี้สิบวัน ข้าคิดว่า...ยังทันเวลา"

หลิวเว่ยชะงักฝีเท้า หันหน้ามามองเขา ในดวงตาไร้ความอบอุ่น
แม้เพียงเศษเสี้ยว

ฟุจื่อเงินค่อนข้างจนตรอก แม้จะรู้ว่าเขาเป็นต้นเหตุหลักของเรื่องนี้
ทว่าก็ทนกับสายตาเช่นนี้ของหลิวเว่ยไม่ได้ คนฉลาดหลักแหลมและ
สายตากว้างไกลเช่นเขายามนี้ถึงกับลูกลี้ลุกลน

"ต่อให้ข้าจะเป็นคนผิด แต่ว่าควรค่าแล้วหรือที่เจ้าจะปกป้องเขาเช่นนี้
เจ้ากับคนผู้นี้เดิมทีก็ไม่ได้มีมิตรจิตต่อกัน ตอนนี้จะมาปกป้องอะไรเล่า
หลิวโม่อู๋ผู้นี้เจ้าเคยพบเขาที่ครั้งกัน!"

ที่ฟู้จื่อเงินกล่าวเป็นความจริง หากผู้ที่กลายเป็นเช่นนี้คือหลิววี่ หลิวเว่ยคงไม่คับแค้นใจถึงเพียงนี้ ความเป็นจริงแล้วนางเองก็แยกแยะ ไม่ออกว่ากำลังแค้นเคืองอะไรอยู่

นางเดินทางมาอย่างรวดเร็วเพื่อจะช่วยเหลือเขาจากความทุกข์ยากแสนสาหัส ทว่าเพิ่งจะหาคนพบก็กลายเป็นเช่นนี้ไปเสียแล้ว

เขาน่าเวทนาจนทนดูไม่ได้ ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย นางเป็นห่วงเสียเหลือเกิน!

ความคับแค้นใจพลุ่งพล่านอย่างไร้สาเหตุ!

ตบชานั่นหลิวเว่ยไม่ได้นึกเสียใจภายหลัง ฟู้จื่อเงินกับนางต่อให้ความสัมพันธ์ลึกซึ้งก็ไม่ได้หมายความว่านางจะละเลยความผิดที่เขาก่อขึ้น หลิวโม้อໍ่าทำผิดอะไรกันล่ะ

เขาไม่ใช่ศัตรูของสกุลฟู้ ยิ่งไม่ใช่สายสืบของฟู้จื่อเงิน เขาเป็นเพียงบัณฑิตธรรมดาๆ ที่มีสายเลือดของสกุลหลิวเท่านั้น สุขภาพเรียบร้อย ไร้ซึ่งวรยุทธ์ เรียวแรงจะฆ่าไ้ก็ยังไม่

เดิมทีก็เป็นฟู้จื่อเงินที่ทำให้เขาเดือดร้อน แล้วฟู้จื่อเงินมีสิทธิ์อะไร ถึงกล้าเอ่ยออกมาเต็มปากเต็มคำอย่างมั่นใจในเหตุผลตนเองเช่นนี้

ฟู้จื่อหย่งและฟู้จื่อหานที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวที่แรกยังตื่นตะลึงอยู่ แต่ยามนี้ตามมาแล้ว สายตาของทั้งสองเวียนวนไปมา มองฟู้จื่อเงินแล้ว ก็มองไปยังคนชายแปลกหน้าในชุดดำที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน

ฟู้จื่อหย่งเอ่ยขึ้น "ทั้งสองมีความแค้นเคืองส่วนตัวประการใด พวกเรา ไม่ได้ใส่ใจ แต่ว่าน้องห้า เจ้าจะนำตัวนักโทษผู้นี้ไปไม่ได้"

ฟู้จื่อเงินยังคงมองไปทางหลิวเว่ย ขณะตอบกลับฟู้จื่อหย่งน้ำเสียงยังเจือด้วยความเคืองแค้น "จะพาไปได้หรือไม่ ใช่ว่าพี่สามจะเป็นผู้ตัดสินใจได้"

ฟูจิฮงมุ่นคว "ก็แค่คนโกหกกระทำผิด เหตุใดถึงต้องทำลายไมตรีของพี่น้องด้วยเล่า วันนี้คนที่อยู่ในเหตุการณ์มีเท่าไร ที่ลงลาล่าสัตว์มีอีกเท่าไร เจ้าคิดจะตั้งให้ทุกคนพลอยเดือดร้อนด้วยการก่อความวุ่นวายในวันเกิดของท่านปู่เช่นนั้นหรือ"

ฟูจิฮงกล่าวไปพลางทอดสายตาไปยังคุณชายที่แบกนักโทษซึ่งกระทำผิดเอาไว้ "ไม่ทราบว่าคุณชายเป็นคนจากตระกูลใด หรือว่าอยู่ในรายชื่อของเทียบเชิญสกุลฟูจิหรือไม่ แต่คนที่ท่านแบกอยู่นี้จำเป็นต้องวางลงแล้ว"

"เขาเป็นน้องชายของข้า" หลัวเว่ยเหลือบสายตามองเขาพลางกล่าว ฟูจิฮงตะลึงงันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า "คนผู้นี้ต้องโทษประหารชีวิต คุณชายกระทำเช่นนั้นจะปล้นตัวนักโทษหรือ"

แววตาของหลัวเว่ยเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก สีหน้าเคร่งขรึมเป็นที่สุด ฟูจิฮงเดินเข้าในนางดี พอเห็นสีหน้าของนางในยามนี้จึงรู้แล้วว่าทำไม่ได้ เขาเอ่ยขึ้นในทันใดว่า "ข้าจะพาเจ้าไปเอง" กล่าวพลางมุ่งตรงไปที่นอกกลานล่าสัตว์ ส่งสัญญาณให้หลัวเว่ยตามเขาไป

ฟูจิฮงควบม้าเข้าขวางไว้

สีหน้าของหลัวเว่ยเย็นเยียบขึ้นทุกขณะ แต่ก็อดกลั้นไว้อย่างถึงที่สุด การช่วยชีวิตหลัวโม่อีกสำคัญกว่า จึงทำได้เพียงอ้อมวนฟูจิฮงแล้วตามฟูจิฮงเดินไป

ฟูจิฮงไม่ยินยอมจึงขวางทางต่อไปอีก

พวกเขาเคลื่อนไหวก้าวหนึ่ง อีกฝ่ายก็ขวางเอาไว้อีกก้าวหนึ่ง

ในที่สุดหลัวเว่ยก็อดกลั้นเอาไว้ไม่ไหว ยื่นมือข้างหนึ่งออกมาจับปลายอานม้ามูมหนึ่งแล้วใช้กำลังภายในดังอย่างแรง ท่วงท่าของม้าพลัน

ผิดแปลก สองขาหน้าลงอย่างรวดเร็วจนเสียการทรงตัว ล้มลงพื้นทันที
 พูจื่อหย่งที่อยู่บนหลังม้าพลันตื่นตระหนก แต่อาศัยร่างกายที่สูงใหญ่
 พลิกตัวไปด้านข้างอย่างเด็ดเดี่ยว ศีรษะกระแทกเข้ากับก้อนหินบนพื้น
 ปลายหน้าผากมีเลือดไหล สะบักสะบอมไปทั้งร่าง แต่เคราะห์ดีที่ไม่ได้
 บาดเจ็บตรงกระดูกส่วนสำคัญ

"คนผู้นี้บังอาจนัก!" หลังจากลุกขึ้นยืนได้ พูจื่อหย่งก็เดินโซซัดโซเซ
 ตะโกนเสียงกร้าว

หลิวเว่ยกับพูจื่อเงินเวลานี้เดินไปไกลโซแล้ว

"เจ้าอย่าหนีนะ!"

พูจื่อหย่งคิดว่าตัวม้าของพูจื่อหานที่อยู่ด้านข้างแล้วพลิกตัวขึ้นขี่ ก่อน
 คว่าสายบังเหียนแล้วควมม้าตามไปโดยไม่ถามความสมัครใจของพูจื่อหาน

พูจื่อหานรู้สึกตัวแล้วว่าสถานการณ์ไม่ค่อยถูกต้องนัก จึงอยากสำรวจ
 อาการไว้ชั่วคราว กระทำการโดยไม่ให้อีกเกริก ทว่าพูจื่อหย่งเป็นเช่นเตาไฟ
 เพียงสัมผัสก็เผาไหม้ จึงเกิดโทสะมูทะลุขึ้นมา

พูจื่อหานอยากลงจากม้า ไม่เข้าไปข้องแวะแล้วสังเกตการณ์อยู่เงียบๆ
 ทว่าพูจื่อหย่งไหนเลยจะให้โอกาสเขา พอควมม้าได้ก็ไล่ตามไปให้เร็วขึ้นอีก

หลิวเว่ยแบกคนจำเป็นต้องใช้วิชาตัวเบา แต่เพิ่งเผลอพันลานล่าสัตว์
 ออกมาเห็นกระโจมด้านหน้า พูจื่อหย่งก็ไล่หลังมาถึงแล้ว

ไม่ทันกล่าวอันใด พูจื่อหย่งก็กระโดดลงจากหลังม้า เจอหมัดโจมตี
 เข้ามา

ความเคลื่อนไหวจากฝั่งนี้ดึงดูดสายตาของบรรดาบุรุษสตรีซึ่งนั่งประจำที่
 อยู่ภายในกระโจม พอมีคนร้องเรียก คนทั้งหมดที่กระจัดกระจายอยู่ต่างก็
 ห้อมล้อมกันเข้ามา

"น้ำมันเกิดอะไรขึ้น"

"ต่อสู้กันอย่างนั้นหรือ"

"คุณชายชุดดำเป็นคนตระกูลใดกัน"

เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจข้างหูไม่หยุดหย่อน ทว่าฟุจื่อหย่งกลับไม่ได้ยิน เพียงมุ่นมั่นออกหมัด หมายถึงจะระบายอารมณ์ฉุนเฉียวนี้ให้จงได้

หลิวเว่ยไหนดเลยจะมีกะจิตกะใจช่องแวงกับคนมูทะลุป่าเถื่อนผู้นี้ เพียงใช้มือข้างหนึ่งปิดป้องสองครั้ง ครั้นเห็นว่าหลิวโม่อี้ที่อยู่บนบาโบหน้าขาวซีดขึ้นทุกขณะ ในใจก็อดร้อนรนไม่ได้ จึงร้องเรียก

"เงินจู ช่วยหน่อย!"

ฟุจื่อเงินเร่งสาวเท้ามา แต่ยังไม่ทันได้ห้ามก็เห็นเงาร่างเจ้านกสีดำทั้งตัวลงมุงตรงเข้าหาฟุจื่อหย่ง

ฟุจื่อหย่งคล้ายสัมผัสได้ถึงอันตรายจึงหลบเลี่ยงโดยสัญชาตญาณ แต่ความว่องไวของเขาไหนดเลยจะสู้ความเร็วของเงินจูได้

เงินจูกระพือปีกในทันใด ร่างของมันเป็นบินอยู่ด้านหน้าฟุจื่อหย่ง เมื่อปีกแข็งแกร่งสีดำสะบัดกับดบังสายตาฟุจื่อหย่งที่ตื่นตะลึงอยู่ จากนั้นจึงเล็งจะงอยปากโค้งแหลมไปยังบาโบหน้าอีกฝ่ายอย่างแม่นยำ เพียงจิกลงไป บาโบหน้าอีกฝ่ายก็ถูกฉีกจนเลือดไหล

"โอ๊ย!" ฟุจื่อหย่งร้องอย่างตื่นตระหนก ยกมือขึ้นปิดป้อง แต่เขาวางจุดใดก็เปิดทางให้อีกจุดหนึ่ง

ครั้นเงินจูแสดงความโกรธออกมาจริงๆ ก็ไม่ได้จิกจบเบาๆ อย่างเช่นวันวานอีก

ปากเล็กน่าเอ็นดูที่ปกติเพียงสะกิดให้จักจี้ คราวนี้ราวกับคมมีดสัมผัสตรงที่ใดก็บุบสลาย อีกทั้งไม่ได้เป็นแผลเพียงผิวหนัง แต่เมื่อเจาะ

ก็จิกเอาเนื้อหนังของอีกฝ่ายออกมา

จิกอยู่เช่นนั้นหกเจ็ดครั้งจนฟู่จื่อหย่งเจ็บปวดไม่น้อย

องครักษ์ลานล่าสัตว์พลันรีบร้อนเข้ามา แต่ละคนครั้นได้เห็นภาพเหตุการณ์นั้นเลยจะรู้สึกหวาดกลัว ทว่าเพียงครู่เดียวก็เข้ามาห้อมล้อมเพื่อปกป้องฟู่จื่อหย่ง จากนั้นก็มีองครักษ์นำคอบเพลิงมา หมายถึงแผนนกดูร้ายตัวนี้

สัตว์ป่าต่างกลัวไฟ เงินจุทำได้เพียงหลบหลีก ดวงตาดูร้ายยังคงจ้องแน่วแน้อยู่ที่กลุ่มคนทั้งหมด ประเดี๋ยวเดียวมันก็เชิดคอขึ้นแปลงเสียงร้องแหบแห้ง

"ก้า..."

เสียงแผดแหลมสูงยาวยิ่งใหญ่เกรียงไกร คนในสถานการณ์ต่างตื่นตระหนกในใจและรู้สึกหวาดกลัว

เสียงร้องยังไม่จบลง ภายในป่าเขาก็เกิดเสียงเคลื่อนไหวขึ้นทันใด จากนั้นก็มีเสือแผดเสียงสิงโตลั่นคำรามขึ้นลงไม่ขาดสาย

เสียงสัตว์ปีกขับขานระลอกใหญ่ จากห่างไกลจนเข้ามาใกล้ ต่อเนื่องกันด้วยความรวดเร็ว

องครักษ์ลานล่าสัตว์ที่ฐานนกกล่าวขึ้นในทันใด "แย่แล้ว! ฟู่สัตว์ป่าเสียการควบคุม กำลังจะก่อความวุ่นวาย รีบไป!"

พอเสียงร้องตะโกนขององครักษ์ลานล่าสัตว์ผู้นี้ดังขึ้นก็ทำให้องครักษ์อารักขาคนอื่น ๆ ตอบสนอง คุ่มกันคุณชายคุณหนูผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายก็ถอยออกไปด้านนอก

หยางหมิ่นเห็นภาพเหตุการณ์พิลึกพิลั่นเช่นนั้นก็ตกใจกระโดดโหยงกล่าวขึ้นว่า "ยังมีคนอื่นมากมายอยู่ในป่า จะเป็นอันตรายหรือไม่"

องครักษ์ล่านล่าสัตว์เองก็ไม่วู้สถานการณ จึงบล่าวว่า "ด้านใน
มีองครักษ์อยู่ คุณชายอย่าได้ร้อนใจ"

ตัวหยางหมื่นทำได้เพียงล่ายอยไปกับคนอื่นๆ ยิงถอยก็ยิงห่างไกล
ออกไป จนในที่สุดก็ถอยไปยังได้รั้วด้านนอกสุดของกระโจม

คดออย่าบ

933

เนตุโถงสังสารวัฏจิงลูกชื้ออันมาพร้อมกัน

ในที่สุดเมื่อคนทั้งหมดทยอยมาหยุดนิ่ง องครักษ์ลานล่าสัตว์ที่มีประสบการณ์ก็ลอบสังเกตการณ์อยู่เงียบๆ เป็นนาน ได้ยินเสียงสัตว์ป่าร้องอยู่เป็นระลอก ทว่าดูเหมือนจะไม่ได้ตามมาจึงวางใจลง

ขณะเดียวกันบรรดาเหล่าองครักษ์คนอื่นๆ ต่างงงัน จู่ๆ สัตว์ป่านานาชนิดก็ก่อความวุ่นวายกะทันหัน มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

ต้องรู้ว่าคราวก่อนที่สัตว์ป่านานาชนิดเตลิดเปิดเปิงก็ด้วยเหตุจากฟ้าผ่าไหมกระหน่ำ จุดไม้แห้งภายในป่าก่อเป็นเปลวเพลิงลุกไหม้ใหญ่โต รวบรวมอัคคีพิโรธ สัตว์ป่านานาชนิดตื่นตกใจ ถึงได้พากันก่อความวุ่นวายว่าคราวนี้...

องครักษ์ลานล่าสัตว์อดไม่ได้ที่จะมองขึ้นไปยังท้องนภา เพราะต้องการมองหาเจ้านกสีดำตัวไม่ใหญ่นั้น แต่หาอยู่รอบหนึ่งก็หาไม่พบ

หรือว่าเหตุเกิดเพราะนกตัวนั้นส่งเสียงร้อง?

นกเชื่อเชิญให้สัตว์ปีกแปลงเสียงขานรับได้ แต่เหตุใดสิ่งสวาทสัตว์จึง
ลุกฮือขึ้นมาพร้อมกันด้วย

ตามหลักการแล้วไม่ควรเกิดขึ้น!

หลิวซุยซึ่งอยู่ในป่าเส้นทางเดียวกันกับฟู่จื่อเย่าและฟู่จื่อหล่าน
พวกเขาเองก็ได้ยินเสียงสรรพสัตว์ก่อความวุ่นวายเช่นกัน จึงตื่นตกใจ
อยู่บ้าง

องครักษ์ที่ติดตามพวกเขามาสี่หน้าแปรเปลี่ยนไปแล้ว ยามนี้จึง
เอ่ยขึ้นว่า "เพื่อป้องกันอันตราย ทางที่ดีพวกท่านเดินทางออกจากป่ากันก่อน
ดีกว่า!"

นี่เป็นวาทะจากองครักษ์ลานล่าสัตว์ ทั้งหมดได้ฟังเขากล่าวเช่นนั้น
ก็ไม่ยินดีเอาชีวิตไปเสี่ยง แม้จะไม่ว่าเกิดเรื่องใดขึ้น แต่ก็ตัดสินใจออกไปก่อน
แล้วค่อยว่ากันอีกที

วันนั้นเดิมที่เป็นวันเกิดของนายท่านผู้เฒ่าฟู่ ควรจะสนุกสนานครื้นเครงกัน
เป็นอย่างดี สบายอกสบายใจถึงจะถูก แต่คาดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้
ก่อความอรรถสมุทสนานเสียได้

ก่อนหน้านี้หลิวซุยล่าคนมาไม่ได้ เดิมทีก็รู้สึกไม่สบายใจอยู่แล้ว
คราวนี้จึงยิ่งไม่พอใจและเอ่ยตำหนิขึ้น "คนที่ลานล่าสัตว์ทำงานกันอย่างไร
ไปเรียกผู้ดูแลมาหาข้า!"

องครักษ์ลานล่าสัตว์ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ได้ ขณะจวนใจ
ก็ทำได้เพียงไปเชิญตัวผู้ดูแลมา

เหตุเพราะคนอื่นๆ ต่างก็กระเจายตัวไปด้านนอกหมด องครักษ์จึง
พาตัวพวกเขาออกไปด้านนอก ทว่าทันใดนั้นเองหลิวซุยก็หยุดฝีเท้า หันศีรษะ
มองไปยังกระโจมแวบหนึ่ง

"ในกระโจมยังมีคนอยู่หรือ"

ฟุจือเย่าอยู่ข้างๆ หลิวชุย พอได้ยินดังนั้นก็จึงมองไปด้านในกระโจม
เช่นเดียวกัน และเห็นเงาคนสองคนตะคุ่มๆ

ฟุจือเย่าเดินเข้าไปเลิกผ้าม่านออก ที่เขาเห็นไม่ใช่ใครอื่น เป็นฟุจือจิน
อยู่ด้านใน ส่วนข้างกายฟุจือจินยังมีคุณชายรูปงามในชุดคลุมยาวสีดำ
บนตั่งขนาดเล็กภายในกระโจมมีคนอาการร่อแร่นอนอ่อนระโหยโรยแรงไป
ทั้งร่าง

"น้องห้า?" ฟุจือเย่าเรียกขึ้นคราหนึ่ง

ฟุจือจินเบือนหน้าไปมองคนที่อยู่ด้านนอกแล้วก็หันกลับมามอง
หลิวเว่ยแวนหนึ่ง จากนั้นจึงเดินออกไปแล้วดึงปิดผ้าม่านเอาไว้เพราะ
ไม่อยากให้รบกวนหลิวเว่ยที่กำลังฝังเข็มให้กับหลิวโมอี เขากล่าวกับฟุจือเย่า

"คนอื่น? อยู่ด้านนอกทั้งหมด พี่สีกับน้องหกไปกันก่อนเถอะ"

ฟุจือเย่ามองน้องห้าแวนหนึ่ง แล้วมองมาที่กระโจมที่ปิดอยู่ก่อน
เอ่ยถาม "น้องห้ารู้หรือไม่ว่าเมื่อครู่นี้เกิดเรื่องอะไรกันขึ้น"

ฟุจือจินส่ายศีรษะ

ฟุจือเย่ายังอยากกล่าวอะไรต่อ แต่ฟุจือหล่านคล้ายหมดความอดทนแล้ว
จึงดึงชายเสื้อของพี่ชาย "อย่าไปสนใจเขาเลย ดูเขาเองก็ไม่ได้อยากจะใส่ใจ
พวกเรา ไปกันเถอะ"

คำกล่าวของฟุจือหล่านแผ่ความหงุดหงิดอยู่บ้าง

ฟุจือเย่าขมวดคิ้ว แม้เขาจะไม่ขึ้นขอพี่น้องห้าจากบ้านรอง แต่ก็ไม่ได้
แสดงท่าทีออกมา ทว่าประโยคนี้ของฟุจือหล่านแสดงออกถึงท่าทีที่บ้านสาม
มีต่ออีกฝ่ายแล้ว ถือเป็นการล่วงเกินกันโดยไร้สาเหตุ

ฟุจือเย่าไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ และก็ไม่ได้สะดวกใจจะตำหนิน้องชายแท้ๆ

ของตนที่พูดจาไม่ระมัดระวัง เพียงพักหน้าให้ฟุจื่อเงิน คิดจะเดินจากไป
 ทว่าเดินไปได้สองก้าวก็ตระหนักว่าไม่มีคนตามหลังมา ครั้นหันกลับไป
 ก็เห็นหลิวซุยกำลังชะเง้องหน้ายื่นศีรษะมองอยู่นอกกระโจม

"ฟี่หลิว" ฟุจื่อเย่าเรียกเขาคราหนึ่ง

หลิวซุยก็นึกว่า "คุณชายสี่กับคุณชายหกไปกันก่อน อีกประเดี๋ยว
 ข้าจะไป"

ฟุจื่อเย่ามุ่นคิ้ว "ฟี่หลิวพบคนคุ้นเคยเข้าหรือ"

หลิวซุยก็นึกว่า "คุณชายสี่กับคุณชายหกไปกันก่อน อีกประเดี๋ยว
 ข้าจะไป" ฟุจื่อเย่ามุ่นคิ้ว "ฟี่หลิวพบคนคุ้นเคยเข้าหรือ"
 หลิวซุยก็นึกว่า "คุณชายสี่กับคุณชายหกไปกันก่อน อีกประเดี๋ยว
 ข้าจะไป" ฟุจื่อเย่ามุ่นคิ้ว "ฟี่หลิวพบคนคุ้นเคยเข้าหรือ"

ฟุจื่อเงินกล่าวอย่างขอไปที "สหายคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่คุณชาย
 ตระกูลใด เขามาหาข้าล่ะ"

ทว่าหลิวซุยกลับหัวเราะ "ได้พบกันย่อมถือว่ามิวสาสนา มิสู้เรียกออกมา
 ทักทายกัน ถือเป็นการทำความรู้จักจะดีกว่า"

ฟุจื่อเงินขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจ

ทว่าหลิวซุยก็นึกว่า "คุณชายสี่กับคุณชายหกไปกันก่อน อีกประเดี๋ยว
 ข้าจะไป" ฟุจื่อเย่ามุ่นคิ้ว "ฟี่หลิวพบคนคุ้นเคยเข้าหรือ"

ฟุจื่อเงินยื่นมือออกมาขวางเขาเอาไว้ แววก็ดก้นจากส่วนลึกในดวงตา
 แสดงออกมาชัดเจน

เมื่อครั้นฟุจื่อเงินถูกหลิวเว่ยตบไปฉาดหนึ่ง ยามนี้จึงเกิดโทสะ
 แต่ไม่อาจหาที่ระบาย เมื่อปฏิบัติต่อผู้อื่นจึงพยายามลดละความอดกลั้น
 เหล่านั้นแล้วเปลี่ยนไปเป็นเมินเฉยอยู่มากโข กับหลิวซุยก็นึกว่า "คุณชายสี่กับ
 คุณชายหกไปกันก่อน อีกประเดี๋ยว ข้าจะไป"

"ลานล่าสัตว์อันตรราย เจ้าออกไปก่อนจะดีกว่า!"

หลิวซุ่ยแย้มยิ้มในฉับพลัน ชุดสีแดงทั้งตัวสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง "คุณชายห้าเหตุใดจึงจ้องใจทำห่าเหิน แค่ทักทายกันเท่านั้น หากไม่เช่นนั้น ท่านลองเข้าไปถามดู ไม่แน่ว่าคุณชายท่านนั้นอาจจะยินดีพบข้าก็เป็นได้"

ฟู่จื่อเงินกำลังจะกล่าววาทจาก็ได้ยินเสียงเย็นเยียบเฉียบขาดคั่นหู ภายในกระโจมดั่งขึ้น "เงียบเสียงกันให้หมด!"

ฟู่จื่อเงินไม่พูด "..."

หลิวซุ่ยก็ไม่พูด "..."

ฝั่งเข็มจำเป็นต้องจิตใจสงบนิ่ง หลิวโมอียังบาดเจ็บสาหัส หลิวเว่ย ต้องฝั่งเข็มอย่างใจเย็น พอถูกเสียงดังรบกวนเช่นนี้จึงยากที่จะไม่บันดาลโทสะ

ฟู่จื่อเงินฟังคำก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก เพียงมองหลิวซุ่ยด้วยสายตาเย็นเยียบ

หลิวซุ่ยคล้ายคิดไม่ถึงว่าคนด้านในจะอารมณ์ร้ายดังไฟปะทุ เอ่ยวาจาพรวดพราดถึงเพียงนี้ และรู้สึกว่าคุณผู้นั้นตะคอกใส่ตน ตำหนิตนว่าส่งเสียงเอะอะโวยวาย

บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกสกุลหลิวผู้นี้ถือเป็นคนบ่มบ่ามในเชิงใจ โดยปกติแล้วไหนเลยจะต้องมาอ้าอึ้งเช่นนี้ หลิวซุ่ยบันดาลโทสะในทันใด

"ที่แท้ก็เป็นคนบ้า ในเมื่อไม่ให้ข้าพบ เช่นนั้นข้าก็ยิ่งต้องพบให้ได้แล้ว!"

พูดพลางยื่นมือโบกให้ฟู่จื่อเงิน ตรงเข้าไปเลิกม่านขึ้น

ฟู่จื่อเงินขวางเอาไว้ จึงยากที่ทั้งสองจะไม่กระทบกระทั่งกัน สองฝ่ายผลัดกันรุกผลัดกันรับ กระทบกระทั่งกันไม่น้อยทีเดียว

ฟู่จื่อเงินไม่รู้ว่าหลิวซุ่ยผู้นี้มีปัญหอะไรถึงต้องร้นจะเข้าไปให้ได้

ฟู่จื่อเยากับฟู่จื่อหลานต่างค่อนข้างหมดความอดทน แต่หลิวซุ่ยเองก็

ไม่ใช่คนนอก นับว่าสนิทชิดเชื้อกับพวกเขา ช่วงเวลานั้นจึงทำได้เพียงใกล้เคียง
ข้อพิพาท คิดถึงตัวหลิวซุ่ยออกมาให้แล้วกันไป

นี่เป็นเรื่องของฟู่จื่อเงิน คนบ้านสามอย่างพวกเขาไม่อยากเข้าไป
ยุ่งเกี่ยว สหายของฟู่จื่อเงิน พวกเขาไม่ยินดีจะคบหาสมาคมด้วย แต่ก็รู้ว่า
เหตุใดหลิวซุ่ยจึงต้องร้อนขึ้นมา ทำให้เกิดเหตุการณ์น่าอัศจรรย์โดยใช่เหตุ

ขณะเกิดเรื่องขึ้น ทุกคนที่เฝ้ารออยู่ด้านนอกเป็นนานก็พบว่าสิ้นเสียง
สัตว์ป่าแล้ว องค์กรก็สำรวจตรวจสอบ หลังจากดูคล้ายว่าภายในป่าจะสงบลง
แล้วก็พากันเดินกลับมา คิดจะบรรยายงานกับผู้ดูแล

ทว่าพอลงมาก็เห็นว่ากระโจมแห่งหนึ่งคล้ายว่าจะเกิดเรื่องขึ้น
กำลังยุบย้อยกันอยู่

ฟู่จื่อเงินถูกส่งตัวไปยังโรงหมอด้านล่างเขาแล้ว ฟู่จื่อเงินเองก็ตามไป
ด้วย คนที่กลับมาจึงไม่ค่อยเข้าใจเรื่องราว มึนงงกันไปหมด

ทว่าเนื่องจากหยางหมิ่นสนิทสนมกับหลิวซุ่ยจึงก้าวรุดขึ้นมาเอ่ยถาม
"เกิดอะไรกันขึ้น มีเรื่องอะไรกัน"

ฟู่จื่อเงินเล่าเกี่ยวกับหยางหมิ่นเป็นสหายสนิทกัน จึงเล่าเรื่องความวุ่นวายนี้
ให้เขาฟังแล้วกล่าวขึ้น "ก็รู้ว่าเกิดบ้าอะไรขึ้นมา จะเข้าไปพูดจากับสหาย
ของพี่ให้ได้ พี่หานี้ก็ไม่ว่าคิดเล็กคิดน้อยอะไร อย่างไรก็ตามอย่ามายุ่ง
เข้าไป"

หยางหมิ่นหมดคำจะกล่าวจึงเข้าไปดิ่งตัวหลิวซุ่ย "เจ้าทำอะไรนะ"

หลิวซุ่ยกำลังทะเลาะวิวาทกับฟู่จื่อเงิน พอเงยหน้าขึ้นเห็นดวงตา
เย็นยะเยือกของฟู่จื่อเงินก็ยิ่งเป็นการสุมไฟโทสะอีกมุมหนึ่ง เขาคว้า
หยางหมิ่นเอาไว้ ยังไม่ได้อธิบายเหตุผลก็เอ่ยขึ้น

"เจ้าช่วยดึงตัวเขาเอาไว้ ข้าเข้าไปดูหน่อยก็จะออกมา"

934

ความทุกข์ที่รบกวน
นี่จึงเป็นการไม่ในกิจบรรลุลูกพี่!

หยางหมิ่นรู้สึกว่าคุณนี่ทำตัวผิดเพี้ยนไปจริงๆ จึงยกมือออกไป
ตบแขนเขาเบาๆ "เจ้าก่อเรื่องอะไรอยู่ คนที่อยู่ด้านในเป็นผู้ใด เจ้าถึงจะต้อง
เข้าไปให้ได้"

"เข้าไปข้าก็รู้ว่าเขาเป็นผู้ใดแล้ว" หลิวซุยก้าวอย่างเป็นเหตุเป็นผล

หยางหมิ่นอับจนคำพูดเต็มที

พู่เจี๋ยเงินยามนี้ราวกับทวารบาล พูดจาน้อยคำ เอาแต่รั้งขวางไว้ไม่ให้
ผู้ใดเข้าไปทั้งนั้น

สถานการณ์ยามนี้ชะงักงันไม่ชัดเจน แต่จู่ๆ ภายในกระโจมก็เกิด
เสียงดังขึ้น "ให้เขาเข้ามา"

พู่เจี๋ยเงินที่เดิมที่ร่างกายตรงตระหนังก็น่ากับได้ยิน 'พระราชโองการ'
เขาไม่เอ่ยอันใด เพียงหลุบตาลง หลีกทางออกให้ครึ่งก้าว

หลิวซุยประิเบียดกายเข้าไป

เนื่องจากความวุ่นวายที่เกิดขึ้น คนอื่นๆ จึงเริ่มสนใจสนอกสนใจ อยากเห็นว่า แท้ที่จริงคนภายในเป็นบุคคลน่าเคารพจากแห่งไหนได้กันแน่ แต่หลิวซุ่ยเข้าไปได้สองก้าวก็กลับถอยออกมาแล้ว คนที่ออกมาพร้อมกับเขาด้วยยังเป็นบุรุษรูปงามสะอาดสะอ้าน แวดตาเด็ดเดี่ยวสวมชุดคลุมยาวสีดำขลับ

บุรุษผู้นี้รูปลักษณ์ค่อนข้างบอบบางสักระยะ เลื้อยผ้าอาภรณ์ไม่ติดเนื้อตัว ดูแล้วมีราศีของบัณฑิต หน้าตาโดดเด่นเป็นพิเศษ บริเวณคิ้วและดวงตาเจือด้วยความเข้มงวดอยู่บางส่วน

ดูท่าทีเป็นคนเด็ดเดี่ยวกล้าหาญมีน้ำจิตน้ำใจ สุหนะคงจะไม่ต้องตำเพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด

วันนี้เป็นงานเลี้ยงของสกุลฟู่ ผู้มีสิทธิ์ขาดย่อมเป็นคนของสกุลฟู่ ที่มาก่อนในวันนี้ เรียงลำดับตั้งแต่คุณชายสามฟู่จื่อหย่ง คุณชายสี่ฟู่จื่อเย่า คุณชายห้าฟู่จื่อเฉิน คุณชายหกฟู่จื่อหลาน คุณชายเจ็ดฟู่จื่อหาน ผู้รับหน้าที่ตัดสินใจดูแล้วก็ควรจะเป็นฟู่จื่อหย่งที่เป็นคุณชายลำดับแรกสุด ทว่าฟู่จื่อหย่งไม่อยู่ ฟู่จื่อเย่าย่อมต้องเป็นคนเอยปาก

ฟู่จื่อเย่าก้าวออกมาครึ่งก้าว ประสานมือแสดงความเคารพ กล่าวกับหลิวเว่ยอย่างสุภาพ "คุณชายเป็นสหายของน้องชายข้า ก็ถือเป็นสหายของข้าเช่นกัน ไม่ทราบว่าคุณชายแซ่อะไร"

ครอบครัวคนร่ำรวยมีเกียรติต่างคุ้นชินกับการคาดคะเนคนด้วยแค่เขาไม่ได้ถามไถ่ทั้งชื่อแซ่อย่างเป็นทางการเพราะว่าชื่อไม่ได้สำคัญนัก แซ่ถึงจะสำคัญที่สุด

หลิวเว่ยเหลือบสายตาเย็นเยียบมองเขาแวบหนึ่งพลางกล่าว "หลิว"

"หลิว?" คราวแรกฟู่จื่อเย่าฟังเพี้ยนไปจึงอดมองไปยังหลิวซุ่ยไม่ได้และยังคิดในใจ หรือนี้เป็นสาเหตุที่หลิวซุ่ยวันนี้จะมุ่งเข้าไปให้ได้ คนผู้นี้เป็นใคร

ในตระกูลของหลิวชุยกัน

"เป็นอักษร 'หลิว' ที่มาจากอักษร 'ไม้' ประสมกับอักษรในคำว่า 'ยามเหม่า' " * หลิวเว่ยกล่าวขึ้นอีก

ฟู่จื่อเย่หนึ่งจึง ก่อนหัวเราะพลางกล่าวว่า "ที่แท้ก็คุณชายหลิวนี่เอง ไม่ทราบว่ามันนี่คุณชาย..."

"ข้านี้ก็ออกแล้ว!" ฟู่จื่อเย่ไม่ทันได้กล่าวจบ หลิวชุยที่อยู่ด้านข้างก็ร้องอย่างตื่นตระหนกขึ้นทันใด ดวงตาทั้งสองข้างมองตรงไปยังหลิวเว่ย สีหน้าไม่น่ามองนักยามเอ่ยปาก "ท่านก็คือ... ได้ทำหลิวที่ช่วยญาติผู้น้องของข้าเอาไว้เองนะหรือ"

หลิวชุยกล่าวจบก็ไม่ได้สนใจว่าคนด้านข้างฟังเข้าใจหรือไม่ แต่ตนเองกลับโบหน้าขาวซีด พลันเสียใจภายหลังที่เมื่อครูนี้นุหนั้นพลันแล่น

เขารีบแย้มยิ้มประจบประแจงในทันทีพลางกล่าว "เมื่อครู่ก็ว่าคุนหน้าได้ทำ แต่ว่าติดอยู่ที่มุมปาก คิดชื่อเสียงเรียงนามของท่านไม่ออก บัดนี้ได้ทำกล่าวขึ้นมาข้าจึงนึกขึ้นได้ ได้ทำหลิวมีบุญคุณใหญ่หลวง ช่วยเหลือญาติผู้น้องของข้าจากอันตราย ทำให้ครอบครัวท่านลงสี่ของข้าอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา ถือเป็นหนี้บุญคุณใหญ่หลวงกับคนสกุลหลิว!"

หลิวเว่ยมองคนผู้นี้อย่างไม่รู้ว่าเขากำลังกล่าวสิ่งใดอยู่

หลิวชุยเห็นอีกฝ่ายจำไม่ได้ก็กล่าวอย่างรีบร้อน "ข้านี้ขอหลิวชุย ท่านปู่ของข้าคือหลิวเฟิง อดีตหัวหน้าองค์กรข้าหลวงฝ่ายซ้าย"

อดีตหัวหน้าองค์กรข้าหลวงฝ่ายซ้าย?

หลิวเว่ยคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในหัวก็ปรากฏภาพคนผู้นี้ เป็นชายชราอายุย่างเข้าหกสิบ เหตุเพราะนางเคยช่วยเหลือหลานของเขาเอาไว้ใน

* อักษร 柳 (หลิว) มาจากการประกอบกันของอักษร 木 (ไม้) ที่แปลว่าไม้ และ 卯 (เหม่า) ที่มาจากคำว่า 卯時 ที่แปลว่ายามเหม่า

คดีเด็กสูญหาย เขาจึงมาแสดงความขอขอบคุณด้วยตนเองถึงที่

ที่แท้ก็เป็นเขาเองนะหรือ

วราจันของหลิวชวยรวมถึงท่าที่เคาพนับถือด้วยใจจริงพลันทำให้
คนทั้งหมตงงวย มองไปทางบุรุษในชุดคลุมยาวสีดำ พิจารณาตั้งแต่
หัวจรดเท้า มองดูจากบนลงล่าง

ฟู่จื่อเฉินยังคิดถึงเรื่องหลิวโม่อ้อยู่ สายตาชำเลืองมองเข้าไปที่ด้านใน
กระโຈມ แต่ด้วยมุมมองจึงเห็นเพียงริมขอบตั่ง มองลักษณะคนได้ไม่ชัดเจน
ไม่รู้ว่ามีหามเล็ดไ้ได้หรือยัง

"ที่แท้ก็เป็นได้ท่าจากเมืองหลวงนี่เอง ล่วงเกินแล้ว!" ฟู่จื่อเย่า
เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง มีหน้าซ้ำแม้ว่าเขาจะเป็นสายเล็ดสลักฟู่
ฐานะสูงศักดิ์ แต่ไม่ได้มีผลงานหรือชื่อเสียงแม้แต่น้อย ปฏิบัติกับขุนนาง
จากเมืองหลวง อย่างไรก็ต้องให้เกียรติอย่างเพียงพอ

หลิวเว่ยมองเขาแวบหนึ่ง เห็นเป็นใบหน้าไม่คุ้นตา นางจึงมองไปยัง
ด้านหลัง ยอยากค้นหาอีกสองเงาร่างภายในกลุ่มคน

แฝลจากธนูบนมือและบนแขน แผลจากมีดดาบที่หน้าอก
สามบาดแผลนี้ลึกจนยากจะคาดเดา เพียงพอจะคร่าชีวิตคน หลิวเว่ยคิดว่า
ตนต้องการคำอธิบาย

คล้ายจะดูออกถึงเจตนาค้นหาของหลิวเว่ย ฟู่จื่อเฉินจึงกล่าวว่า
"พี่สามน่าจะถูกส่งไปหาหมอ ส่วนน้องเจ็ด..."

หลิวเว่ยหันศีรษะกลับมามองเขา

เมื่อสบสายตานาง ฟู่จื่อเฉินก็รู้ว่าร้อนตัวหรือว่าจะไร เขาหุบปากลง
เงียบๆ

หลิวเว่ยเก็บสายตากลับมา มองไปยังฟู่จื่อเย่า "ที่มานวันนี้แค่ตามหา

คนคนหนึ่งเท่านั้น ไม่คิดว่าจะรบกวนความสุนทรีย์ของท่าน เพียงแต่หาคนเจอแล้วกลับเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น จำต้องให้ทุกท่านอธิบาย"

ฟุจือเย่าชะงักไปชั่วครู่ เห็นว่าตาและคิ้วของคนผู้นี้เคร่งขรึมเข้มงวด ทั้งยังมีกลิ่นอายไม่เป็นมิตร เขาเองก็เก็บสงวนมารยาทดังเช่นก่อนหน้านี้ ยึดหลังตรงแล้วเลิกคิ้วขึ้น

"หืม?"

ต่อให้ยิ่งใหญ่มาจากไหนก็ไม่อาจสู้ผู้มีอำนาจในท้องถิ่น แม้อีกฝ่ายจะเป็นขุนนางจากเมืองหลวง แต่ที่นี่ก็มีไซ้เมืองหลวง

ในฐานะที่ครอบครัวถูกเปรียบเทียบกับฮ่องเต้แห่งชิงโจว ครั้นรู้แล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีเจตนาดี เขาจึงเก็บงำวิธีตอนที่ให้เกียรติกลับไปเสียส่วนหนึ่ง

"ไม่ทราบว่าได้เท่าท่านนี้ต้องการคำอธิบายอันใด คนที่ท่านต้องการหาเป็นผู้ใดกัน" ฟุจือเย่ากล่าวไปสายตาก็ชำเลื่องมองไปยังกระโจม เขามองเห็นแล้วว่ามีคนอยู่ด้านในอีกคนหนึ่ง

หลิวเว่ยเองก็ไม่ได้ปิดบัง เบี่ยงตัวพลางใช้มืออีกข้างหนึ่งเลิกลำนำออกให้คนภายนอกได้มองเห็นหลิวโมอีที่อยู่ด้านใน กระทั่งคนทั้งหมดเห็นแล้วก็ปล่อยผ่านกระโจมลง

"ด้านในนั้นเป็นน้องชายของข้า ตอนที่ข้าพบตัวเขา เขาก็อาการร่อแร่ ใกล้หมดลมหายใจ ร่างกายบาดเจ็บสาหัส ส่วนคนที่ทำร้ายเขา..." หลิวเว่ยมองไปยังฟุจือจินแล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ "ได้ยินว่าเป็นคุณชายสามและคุณชายเจ็ดของตระกูลท่าน เรื่องนี้จำต้องให้พวกท่านอธิบายกับข้าด้วย"

เมื่อครู่นี้เพียงชำเลื่องมองผ่านๆ ฟุจือเย่าไม่ได้ฟังให้ชัดเจนว่าภายในกระโจมเป็นผู้ใด คิดแค่ว่าเป็นคุณชายตระกูลหนึ่ง อีกทั้งยังตื่นตระหนกว่าเหตุใดพี่สามและน้องเจ็ดจึงทำร้ายแขกหรือ มองไปโดยรอบอีกคราก็ไม่เห็น

พี่น้องทั้งสอง จึงพลันรู้สึกกลางแฉลงใจ

ฟุจื่อหล่านคิดเห็นไปในทางเดียวกับฟุจื่อเย่า เห็นสถานการณ์แล้วจึง
ถอยออกไปสักหน่อย จากนั้นก็เอ่ยถามกับหยางหมิ่นสหายรัก

หยางหมิ่นเองก็ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แคบอกเล่าเรื่องที่รู้มา
ก่อนหน้านี้ให้ฟังรอบหนึ่ง เล่าจบแล้วก็กล่าวขึ้น

"คุณชายสามบาทเจ็บหนักจริง ๆ หน้ามีแต่รอยเลือด เท่าที่เห็น
เนื้อหลายชิ้นถูกฉีกหายไป นกนั้นทั้งกระหายเลือดและโหดเหี้ยม ดูแล้ว
น่าหวาดกลัวเสียยิ่งกว่าสุนัขบ้าหรือสัตว์ป่าเสียอีก"

ฟุจื่อหล่านย่นคิ้ว รุดหน้าขึ้นถ่ายทอดเรื่องราวกับฟุจื่อเย่าสองสาม
ประโยค

ฟุจื่อเย่าได้ฟังแล้วสีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป

วันนี้เป็นวันมงคลใหญ่ เหตุใดถึงกระทำเรื่องนองเลือดอย่างสุดโต่ง
กันเล่า

ไม่ว่าฟี่สามจะทำร้ายน้องชายของขุนนางจากเมืองหลวงผู้นี้จริงหรือไม่
ที่นี้ก็คือชิงโจว ควบคุมสัตว์ป่าให้มาทำร้ายคน นี่ยิ่งเป็นการไม่ให้เกียรติ
สกุลฟุ!

ฟุจื่อเย่าหัวเราะเสียงเย็น ในใจเริ่มเกิดโทสะ "เรื่องของน้องชายท่าน
ข้าต้องให้คำอธิบายกับท่านแน่ แต่เรื่องที่ฟี่สามเผชิญอันตราย ไม่ทราบว่าจะ
ได้ทำให้ท่านนี้จะอธิบายด้วยหรือไม่"

หลิวเว่ยคิดถึงการกระทำก่อนหน้านี้ของเงินจู ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า
นางเองก็ประหลาดใจ

เงินจูเป็นสัตว์ป่า ไม่ใช่อีกาทั่วไป แม้จะอยู่กับนางมานานหลายปี แต่
เพราะแยกแยะสายพันธุ์ของมันอย่างชัดเจนไม่ได้ ข้ามันเองก็ถูกพาออกมา

จากป่าแอมะซอน หลิวเว่ยจึงรู้มาโดยตลอดว่ามันไม่ใช่ชนกประเภทที่
 คล้อยตามใครอย่างว่าง่าย ทว่าอยู่ด้วยกันมาหลายปี นางก็ไม่เคยเห็นเงินจู
 องอาจหัวหาญเช่นนี้ ขณะที่เงินจูทำร้ายฟู่จื่อหย่ง เห็นได้ชัดว่าแฝงอารมณ์
 หมายถึงวิต หากองครักษ์ห้ามไว้ไม่ทัน ไม่น่าว่าฟู่จื่อหย่งอาจจะสิ้นชีพ
 จริงๆ

อย่างไรก็ตามนางเองก็เห็นกับตาว่าในปากของเงินจูจิกเอาเลือดเนื้อ
 ของฟู่จื่อหย่งออกมาหลายชิ้น ล้วนเป็นเลือดเนื้อบนใบหน้าของคนเป็นๆ

935

ท่าน้องมาจากเมืองหลวง

"ก็แค่ปกป้องผู้เป็นนายเท่านั้น" สายตาของหลิวเว่ยเยินเยียบยิ่งขึ้น
"น้องชายข้าบาดเจ็บหนัก ยังไม่ทันได้สืบหาตัวผู้ร้าย ข้าเพียงคิดจะพา
น้องชายออกจากลานล่าสัตว์เพื่อช่วยชีวิต ทว่าคุณชายสกุลฟู่ทั้งสองขัดขวาง
ทุกวิถีทาง สุดท้ายจึงประมือกัน ข้าเลี้ยงนกตัวนั้นไว้ มีคนทำร้ายนายของมัน
ก็เป็นธรรมดาที่มันจะปกป้อง เช่นนี้จะผิดด้วยประการใด"

ฟู่จื่อเยาปรายตามองไปยังฟู่จื่อหล่าน

ฟู่จื่อหล่านเองก็มองไปยังหยางหมิ่น

หยางหมิ่นขมวดคิ้ว พยักหน้าให้ทั้งสอง

ผู้คนที่ตั้งมากมายเห็นกันทั้งนั้นว่าฟู่จื่อหย่งลงมือก่อนจริงๆ

พอเรื่องราวมาถึงขั้นนี้ ฟู่จื่อเยาเองก็ยากจะจัดการ เขาไม่รู้ว่า

ฟู่จื่อหย่งกับขุนนางจากเมืองหลวงผู้นี้มีบุญคุณความแค้นอะไรกัน หรือว่า

ผู้ใดผิดถูก จึงเป็นธรรมดาที่ยากจะแยกแยะ

ทว่าฟุจื่อเย่าเองก็ถือเป็นคนผ่องหน้าผ่องเบา เขาลังเลใจอยู่ครู่หนึ่ง ก็ประสานมือคารวะหลีวเว่ยพลางกล่าว "อย่างไรเชิญท่านรอก่อน วันนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของน้องชายท่านหรือบาดแผลของพี่ชายข้า ต่างก็ต้องการคำชี้แจง แก้ปัญหาไม่ได้ ผู้ใดก็ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น"

คำกล่าวนี้ฟังดูแล้วเป็นเหตุเป็นผล ทว่าภายในแฝงไว้ด้วยนัยตักเตือน ตักเตือนหลีวเว่ยว่าเรื่องของน้องชายนางถือเป็นอีกเรื่อง ทว่าสัตว์ป่าทำร้ายคน ทำร้ายสายเลือดสกุลฟุ ก็ต้องการให้ท่านชดใช้ด้วย

ฟุจื่อเย่ามาจากบ้านสาม ในสถานการณ์ที่บ้านรองไม่ได้ออกหน้า บ้านสามก็ต้องออกหน้าแทนเรื่อยมา

ยามนี้สถานที่ตรงนี้ฟุจื่อเย่าเป็นผู้มีอำนาจมากที่สุด สมควรให้เขาเป็นคนออกหน้า

ทว่าฟุจื่อหย่งเป็นพี่ชายของฟุจื่อเย่า ฟุจื่อเย่ายืนเมื่อเข้ามาเช่นนี้ก็ออกจะติดขัดอยู่บ้าง เพราะถึงอย่างไรก็ไม่เคยได้ยินว่าน้องชายจะจัดการธุระแทนพี่ชาย

ด้วยเหตุนี้ครั้นฟุจื่อเย่าส่งคนไปไถถามฟุจื่อหย่งที่บาดเจ็บอยู่ จึงถือโอกาสส่งคนกลับจวน คิดหาทางให้พาตัวพี่รองฟุจื่อเจียวออกมา

อย่างไรก็ไม่อาจเรียกตัวฟุจื่อเจียนได้เป็นแน่ แต่ฟุจื่อเจียวก็เป็นคุณชายรองในสกุลฟุรุ่นที่สาม ให้เขาเป็นคนจัดการก็จะสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทั้งหมด

ยามที่ฟุจื่อเจียวได้รับข่าวจากบ่าวรับใช้ เขากำลังรับแขกอยู่ในโถงใหญ่ วันนี้อย่างไรก็เป็นงานฉลองวันเกิดของท่านปู่ แยกแยะจากทั่วทุกสารทิศ ในแคว้นชิงอวี่มาเยือนไม่รู้ตั้งเท่าไร สุณานะสูงต่ำต่างก็มีทั้งนั้น เป็นธรรมดา

ที่จะมีบิดาของเขาและท่านลุงท่านอาวมถึงพี่ใหญ่เป็นคนออกมาต้อนรับ
ที่ฐานะด้อยลงมาสักหน่อย จำพวกญาติพี่น้องของขุนนางชั้นสี่ลงไป
จนถึงชั้นหกมีเขาเป็นคนคอยดูแล

ส่วนคนรุ่นหลังถัดออกไปอย่างเช่นคุณชายหรือคุณหนูตระกูลใด
พี่ใหญ่ก็กำชับพี่น้องลำดับถัดไปให้พาออกไปสนุกสนานกันก่อน และ
ให้กลับมาก่อนเริ่มงานเลี้ยงเท่านั้น

ตอนบ่าวรับใช้เข้ามา พู่จื่อเจียวกำลังทักทายขุนนางในท้องที่
สองสามคนที่เพิ่งมา พูดคุยถึงดินฟ้าอากาศและน้ำจืดน้ำใจภายในซึ่งใจ
ก็เป็นธรรมดาที่ยากจะหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเหตุการณ์ในแผ่นดิน

บ่าวรับใช้กระซิบที่ข้างหูเขาเบาๆ พู่จื่อเจียวฟังจบ สีหน้าก็พลันย่ำแย่
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเวลามาคุยเล่นกับคนอื่นๆ แล้ว เขาลุกขึ้นยืนในทันใด
กล่าวขอภัยกับแขกหรือ ก้าวเดินไปด้านนอกแล้วเอ่ยถามด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

บ่าวรับใช้เล่าเรื่องโดยละเอียดด้วยท่าที่เร่งร้อนรอบหนึ่ง ขณะกล่าวถึง
บาดแผลบนใบหน้าคุณชายสามก็สั่นเทาไปทั้งร่าง เห็นได้ชัดว่ายังนึกถึง
ภาพเหตุการณ์อันโหดร้ายน่าเวทนานั้นได้อยู่ จิตใจจึงหวาดผว

พู่จื่อเจียวเกิดโทสะขึ้นมาจริงๆ แล้ว "ดีแต่เพิ่มความยุ่งยาก!" กล่าวจบ
ก็หันกายไปหาพี่ใหญ่ของตน

แต่มองดูภายในโถงรอบหนึ่งกลับไม่เห็นพู่จื่อเหยียน พู่จื่อเจียว
ทำได้เพียงดึงตัวท่านอาสามาเอ่ยถาม "ท่านอาสาม ท่านเห็นพี่ใหญ่หรือไม่"

นายท่านสามสกุลพุ่มองซ้ายแลขวา เมื่อไม่เห็นพู่จื่อเหยียนแน่แล้ว
อีกทั้งยังไม่เห็นแม้แต่นายท่านใหญ่สกุลพู่ก็กล่าวขึ้น

"คงจะไปที่ลานเรือนด้านหลัง ได้ยินว่าเมื่อครู่นี้ตอนพีใหญ่เจ้าไปยัง ประตุมืองเพื่อต้อนรับขับสู้ครอบครัวพี่สะใภ้เจ้า ก็พบเข้ากับท่านอ่องจาก เมืองหลวงจึงเชิญให้มาด้วยกัน ตรงไปคารวะท่านปู่ของเจ้าที่ลานเรือน ด้านหลัง ต่อมาลุงใหญ่ของเจ้าเองก็ไปด้วย เวลานี้เกรงว่าเจ้ายังอยู่เป็นเพื่อน นะ"

ท่านอ่องจากเมืองหลวงหรือ

ฟู่จื่อเจียวค่อนข้างตกตะลึง แต่ก็นึกถึงฐานะของพีใหญ่ขึ้นมาได้ หากเป็นอ่องทั่วไปเกรงว่าคงไม่เอาใจใส่ถึงเพียงนี้ เขาจึงเอ่ยถาม

"ท่านอาสาหรือไม่ว่าเป็นอ่องท่านใด"

นายท่านสามสกุลฟู่หวัระอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า "เจ้าเดาไม่ออก อย่างนั้นหรือ ทำให้ลุงใหญ่ของเจ้าตื่นตกใจได้ อีกทั้งทำให้พีใหญ่ของเจ้า จำต้องหันหน้าหนีมา หากไม่ใช่ท่านอ่องสามก็ต้องเป็นท่านอ่องเจ็ด แต่ ขณะนี้ฝ่าบาทประจวบหนัก ท่านอ่องสามกับองค์รัชทายาทต้องควบคุมดูแล สถานการณ์ ผู้ที่มาก็คงจะเป็นท่านอ่องเจ็ดนั่นล่ะ"

ฟู่จื่อเจียวคร่ำครวญเสียงหนักอึ้ง หากเป็นอ่องเจ็ด เขาก็ไม่กล้าเข้าไป แล้ว จะไปปรบกวณอ่องเจ็ดผู้ส่งาฆ่าเผยเพื่อเรื่องวุ่นวายของเด็กรุ่นหลัง คงเป็นการทำให้สกุลฟู่เสียหน้าโดยเปล่าประโยชน์

"เจ้าหาพีใหญ่ของเจ้าไปด้วยเหตุใด" นายท่านสามสกุลฟู่เอ่ยถาม

ฟู่จื่อเจียวไม่มีทางเลือก ทำได้เพียงบอกเล่าเรื่องราวออกไป จบแล้ว ก็กล่าวว่า "ข้าไม่รู้ว่าควรไปดูสักหน่อยหรือไม่ จื่อเย่าดูเหมือนจะไม่เข้าใจ เรื่องภายใน แล้วจื่อหย่งก็เป็นน้องชายแท้ๆ ของพีใหญ่..."

นายท่านสามสกุลฟู่เองก็เคร่งขรึมขึ้นมา ฟู่จื่อเย่าเป็นบุตรชายของเขา พวกเขาบ้านสามค่อนข้างเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่นิยมออกหน้าเรื่องใหญ่ๆ อีกทั้ง

คราวนี้ยังเกี่ยวพันกับการที่สายเลือดบ้านใหญ่ถูกทำร้าย

นายท่านสามสกุลฟูลั่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ไปหาพี่ใหญ่ของเจ้าเถอะ เรียกเขาออกมาพูดถึงเรื่องนี้ จะให้เอิกเกริกต่อหน้าผู้สูงศักดิ์ไม่ได้"

ฟูล้อเจียวได้คำแนะนำจากผู้เป็นอาที่ขานรับคำหนึ่ง จากนั้นก็รีบเดินไปยังลานเรือนด้านหลัง

ครั้นมาถึงเรือนของท่านปู่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังออกมาจากภายใน เขาเดินเข้าไปใกล้แล้วถึงได้ยินเสียงคล้ายว่ากำลังวางแผนกันอยู่ มีนายท่านสูงใหญ่กับพี่ใหญ่ถึงอยู่เป็นเพื่อนนานถึงเพียงนี้ วางแผนมากตาหนึ่งต้องใช้เวลาเล่นไม่น้อยทีเดียว

เขาเลิกม่านออกก้าวเข้าไปข้างใน จึงได้เห็นท่านปู่ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม คว่าหมากสีดำเต็มมือราวกับเผ่าทหารก็ไม่ปานแล้ววางลงบนกระดานหมาก

บุรุษหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับท่านปู่แลดูสุขุมเยือกเย็น เนื่องจากหันหลังให้ตน ฟูล้อเจียวจึงมองไม่เห็นหน้าของบุรุษผู้นั้น แต่กลับได้ยินเสียงข่มขื่นและน้ำเสียงทุ้มต่ำของเขา

"ท่านแน่ใจแล้วหรือ"

นายท่านผู้เฒ่าฟูลั่งเลกล่าวเช่นนั้นก็เร่งรีบตรวจทานหมากบนกระดานรอบหนึ่ง สุดท้ายก็พิจารณาชี้ขาดอีกกระลอกเป็นพิเศษถึงได้กล่าวขึ้น

"คิดดีแล้ว ไม่แก้ไขแล้วขอรับ"

ฝ่ายบุรุษหนุ่มที่อยู่ตรงข้ามไม่เอ่ยอันใดอีก เพียงจับหมากสีขาวแล้ววางลงบนกระดานหมากเบาๆ

หมากเพียงจะวางลงก็ได้ยินนายท่านผู้เฒ่าฟูลั่งเลร้องเสียงดัง "โอ้เอ๊ยๆ ตานี้ไม่นับ ช้าน้อยจะแก้หมากตาเมื่อครู่" กล่าวไปก็ทำหน้าท

เอื้อมมือหยิบหมากเดินย้อนกลับไป ดื้อรั้นนำหมากสีขาวของอีกฝ่ายออกไป จากนั้นก็เก็บหมากสีดำของตนเองกลับมา ทว่าช้านานก็ไม่วางหมากใหม่สักที เพียงแต่สังเกตซ้ายขวาโดยละเอียด เฟ่งพินิจไปยังกระดานหมาก

บุรุษที่อยู่ฝั่งตรงข้ามคล้ายว่าจะไม่ได้ประหลาดใจระดับฝีมือของนายท่านผู้เฒ่าฟู เพียงยกจอกชาที่อยู่ด้านข้างขึ้นอย่างสบายอารมณ์แล้ว จิบเล็กน้อยคำหนึ่ง รอคอยใจเย็น

ทว่านายท่านใหญ่สกุลฟูกับฟูจื่อเหยียนที่อยู่เป็นเพื่อนข้างๆ ค่อนข้างหมดค้ำกล่าวทีเดียว นายท่านใหญ่สกุลฟูหัวเราะขึ้นครั้งหนึ่งก็กล่าวกับบิดาของตน

"ท่านพ่อ นี่ท่านย้อนหมากเข้าไปสิบหนแล้ว"

บนใบหน้าฟูจื่อเหยียนที่ตั้งตรงนำเกรงขามเองก็เผยความสนใจออกมาจางๆ

ฟูจื่อเจียวไม่กล้ารบกวนคนรอบข้างให้ตกใจ เพียงแต่ส่งสายตาให้ฟูจื่อเหยียน

ก่อนหน้านี้ฟูจื่อเหยียนเองมองเห็นแล้วว่าฟูจื่อเจียวเข้ามา เพียงแต่ฟูจื่อเจียวไม่ได้ทำการคารวะและไม่ได้ส่งเสียง ทั้งยังยืนอยู่ที่หน้าประตูเงียบๆ เขาจึงไม่ได้เอ่ยปาก คราวนี้เห็นสัญญาณจากฟูจื่อเจียวจึงลุกขึ้นยืนกล่าวขึ้นเบาๆ ว่า "ข้าขอตัวก่อน" จากนั้นจึงเดินออกมา

"มีเรื่องอันใด ทำลับๆ ล่อๆ"

ฟูจื่อเจียวกระอักกระอ่วนเป็นอย่างยิ่ง เขาถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วเล่าเรื่องที่ลานล่าสัตว์ออกมา กล่าวจบแล้วก็ใช้สองตามองไปยังพี่ใหญ่ตระกูลตน

ฟูจื่อเหยียนพลันนิ่งเงียบ คิ้วและตาเอือกเย็นเข้มงวดกว่าที่เคยเป็นมา

คราวนี้ยิ่งชวนให้ตื่นตกใจเข้าไปใหญ่ มองไปยังฟุจื่อเจียวแล้วเอ่ยถาม

"ในลานล่าสัตว์ หากไม่ระมัดระวังจะทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บได้ง่าย
แต่ก็ไม่ได้บาดเจ็บจนเป็นอันตรายถึงชีวิต พวกเขาเล่นอะไรกันแน่"

ฟุจื่อเจียวพลันชะงัก ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด

ฟุจื่อเจียวรู้จักเขาเป็นอย่างดีจึงไม่ได้โต้ถาม เพียงแต่มองเขาด้วย
สายตาเย็นเยียบ

法医狂妃 14
Fa Yi Kuang Fei 14

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 14
สุยจยา MM เขียน
ชิงฉาย แปล

จำนวน 487 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei
Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1967-0

ภาพประกอบ 權木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หลิวอวี่’ แพทย์ขีตั่วบ่หย่งในคตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด
ความลำบากล้ำลึก ลำบากเช่นสุดรพลีกศพคนตายด้วยมีดผ่าตัดเพียงเล่มเดียว
ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลกส่งนางทะลุบิติกกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหลิว’ ที่ถูกจับให้หมั้นหมายกับท่านอ๋องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่มือขุนเดิมเรือนหรืออย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
กว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ๋องลาม ‘ทรงหลิง’ รวบหัวรอบก่าย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลิวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็ลวนนททุกยากใหม่อย่าง ‘ท่านหลิว’
ที่ออกสืบคดีก็ยังยุ่งทางด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอเทวดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายดายเป็นที่พามา
เพราะตั้งแต่ได้เจอทรงหลิงผู้นั้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกหนีได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีความลึกซึ้งซ่อนเงื่อนมากขึ้นทุกที
ทั้งบางยังสืบพบเบาะแสที่ยกย่องมารดา ‘จี๋ย่าเซว’
สหายรักสกุลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะเพนที่ลบบิตเพนนี จึงถึงเวลาที่นางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจี้แล้ว

